

REPUBLIKA SLOVENIJA
USTAVNO SODIŠČE

Številka: U-I-163/99

Datum: 23.9.1999

ODLOČBA

Ustavno sodišče je v postopku za oceno ustavnosti, začetem na pobudo Alojza Geca iz Hrvatitov in drugih, na seji dne 23. septembra 1999

o d l o č i l o :

Zakon o razpisu rednih lokalnih volitev v Mestni občini Koper (Uradni list RS, št. 53/99) ni v neskladju z Ustavo.

O b r a z l o ž i t e v

A.

1. Pobudniki izpodbijajo Zakon o razpisu rednih lokalnih volitev v Mestni občini Koper (v nadaljevanju: ZRLVKP) v celoti. Menijo, da je izpodbijani zakon v neskladju z 2. členom Ustave, ki določa, da je Slovenija pravna država. Z izvedbo rednih volitev na območju sedanje Mestne občine Koper naj bi bile tudi kršene njihove ustavne pravice, ki jim zagotavljajo sodelovanje pri upravljanju javnih zadev v takih lokalnih skupnostih, ki so ustanovljene v skladu z Ustavo. Pri tem se sklicujejo na odločbe Ustavnega sodišča št. U-I-90/94, št. U-I-183/94 in št. U-I-301/98, s katerimi je bilo ugotovljeno, da Mestna občina Koper presega območje mesta in mestne okolice in je zato ustanovljena ne samo v nasprotju z ustavno zasnovano mestne občine, temveč tudi v nasprotju z ustavno zasnovano občine nasploh.

Poudarjajo, da izpodbijani zakon posega v temeljne pravice občanov slovenske Istre, ki jim sedanja oblast v Mestni občini Koper "preprečuje, zavira, dezinformira in z vsem mogočim zavajanjem skuša odvrniti od uveljavljanja elementarnih pravic, ki zadevajo lokalno samoupravo". Razpis volitev v samo eni občini naj ne bi bila zakonska pristojnost predsednika Državnega zbora v smislu 87. člena Ustave. Na podlagi prvega odstavka 26. člena Zakona o lokalnih volitvah (Uradni list RS, št. 72/93 in nasl. - v nadaljevanju: ZLV) naj bi bil predsednik Državnega zbora pristojen le za razpis rednih volitev v občinske svete hkrati v vseh občinah in ne zgolj v posamezni občini. Pobudniki poudarjajo, da izpodbijani zakon pomeni "izničenje" odločitve Ustavnega sodišča št. U-I-301/98, s katero je bil organom Mestne občine Koper podaljšan mandat do nastopa mandata organov novih občin, ustanovljenih v skladu z Ustavo. Pobudniki podaljšanja mandata organom Mestne občine Koper pobudniki ne razumejo kot poseg v njihovo volilno pravico. V času podaljšanja mandata bi morali organi Mestne občine Koper sodelovati, da bi se odpravila ustavna neusklajenost Mestne občine Koper, ugotovljena v 2. točki izreka odločbe Ustavnega sodišča št. U-I-301/98. Pobudniki še navajajo, da 3. člen izpodbijanega zakona spreminja določbo 4. člena Zakona o postopku za ustanovitev občin in določitev njihovih območij (Uradni list RS, št. 44/96 in 56/98 - v nadaljevanju: ZPUODO), ki dopušča, da se postopek za ustanovitev občin ter za določitev oziroma spremembo njihovih območij izvede le enkrat v obdobju med dvema rednimi volitvami v občinske svete. Izpodbijana določba po mnenju pobudnikov predstavlja izjemo samo za Mestno občino Koper, kar naj bi ustvarilo nedopustno, nesistemsko in "pravo anarhno" stanje.

2. Pobudniki so predlagali začasno zadržanje izvrševanja 2. člena izpodbijanega zakona, na podlagi katerega bi predsednik Državnega zbora moral razpisati redne lokalne volitve takoj po uveljavitvi izpodbijanega zakona.

3. V dopolnitvi pobude z dne 1. 9. 1999 so pobudniki predlagali, naj Ustavno sodišče na podlagi drugega odstavka 35. člena ZUstS (Uradni list RS, št. 15/94 - ZUstS) obravnava zadevo na javni obravnavi. Pobudniki menijo, da bi Državni zbor še pred potekom enoletnega roka za uskladiitev

območja Mestne občine Koper z Ustavo, to je do dne 3. 10. 1999, lahko izvršil odločbo Ustavnega sodišča in sprejel ustrezne spremembe Zakona o ustanovitvi občin ter o določitvi njihovih območij (Uradni list RS, št. 60/94 - v nadaljevanju: ZUODNO) glede Mestne občine Koper. Poudarjajo, da je izvedba rednih lokalnih volitev v organe Mestne občine Koper v nasprotju z načeli pravne države in pomeni poseg v volilno pravico njenih prebivalcev. Pravica do volitev organov neustavne, vsiljene in nedemokratsko oblikovane lokalne skupnosti po mnenju pobudnikov ne more imeti "ustavne teže". Kljub temu, da je volilna pravica temelj demokracije, lahko pride do njene zlorabe (v ta namen navajajo zgodovinske primere). Zato menijo, da je nad delom organov Mestne občine Koper nujen državni nadzor in da bo le na tak način mogoče izvršiti odločbo Ustavnega sodišča, prebivalcem pa zagotoviti ustavno pravico do lokalne samouprave in izvesti lokalne volitve.

4. Odbor Državnega zbora za notranjo politiko in pravosodje je na podlagi mnenja Sekretariata za zakonodajo in pravne zadeve dne 13. 9. 1999 podal odgovor na obravnavano pobudo. Meni, da se izpodbijani zakon nanaša le na 3. točko izreka odločbe Ustavnega sodišča št. U-I-301/98, s katero je Ustavno sodišče podaljšalo mandat sedanjim organom Mestne občine Koper. Na bistveno obveznost Državnega zbora iz navedene odločbe o uskladitvi območja Mestne občine Koper z ustavnimi in zakonskimi kriteriji za mestno občino, izpodbijani zakon ne vpliva. Zato naj bi bili vsebinski argumenti pobudnikov glede ustanavljanja novih občin neutemeljeni, saj izpodbijani zakon v nobenem smislu ne preprečuje ustanavljanja novih občin, temveč jih celo v večji meri omogoča. Z izpodbijanim zakonom naj bi ne bila kršena pravica pobudnikov do sodelovanja pri upravljanju javnih zadev, saj so volitve ena od oblik njenega izvrševanja. Izpodbijani zakon po mnenju nasprotnega udeleženca omogoča ponovno izvrševanje te pravice, v povezavi s človekovo pravico do splošne in enake volilne pravice iz 43. člena Ustave. Poudarja, da se volilna pravica kot človekova pravica izvaja neposredno na podlagi Ustave in da zakoni predpisujejo le sistem in tehnična pravila za izvedbo volitev. Ustavno sodišče naj bi v odločbi št. U-I-301/98 vzpostavilo konkurenco med splošno in enako volilno pravico ter ustavno pravico do lokalne samouprave, pri čemer naj bi volilno pravico kot človekovo pravico pri določitvi načina izvršitve svoje odločbe "uporabilo v podporo izvršitvi ustavne pravice do lokalne samouprave". Po mnenju nasprotnega udeleženca z izpodbijanim zakonom niso bila kršena načela pravne države, čeprav je eno od najpomembnejših načel pravne države tudi obvezna narava odločitev vseh sodišč. Državni zbor je v skladu s 3., 5. in 87. členom Ustave pristojen, da z zakonom uredi pravice in obveznosti državljanov in drugih oseb ter na tej podlagi sprejme ustrezne zakone, tudi v zvezi s človekovimi pravicami, upoštevajoč 15. in 16. člen Ustave. Po mnenju nasprotnega udeleženca je mogoče odločbo Ustavnega sodišča v vsebinskem delu, ki se nanaša na uskladitev območja Mestne občine Koper z Ustavo, izvršiti tudi tako, da se volitve v Mestni občini Koper opravijo in da se s tem preseže nepotrebna konkurenca med ustavno in človekovo pravico. Nasprotni udeleženec v svojem odgovoru poudarja, da je pri presoji izpodbijanega zakona treba upoštevati, da zakon, s katerim je bila predlagana sprememba območja Mestne občine Koper (Zakon o spremembah in dopolnitvah ZUODNO - EPA 764-II), na seji Državnega zbora v mesecu juniju 1999 ni dobil ustrezne podpore in da je zaradi tega bila onemogočena izvršitev odločitve Ustavnega sodišča v določenem roku. Navaja, da glede oblikovanja novih občin na območju Mestne občine Koper potekajo razgovori o ustanovitvi dveh občin (Dekani in Ankarani - Hrvatini). Odgovoru prilaga predlog Zakona o spremembah in dopolnitvah ZUODNO z dne 25. 3. 1999, ki ga je Državnemu zboru predložila Vlada, ter drugo zakonodajno gradivo. Iz navedenega gradiva je razvidno, da je Vlada podala predlog, da se na območju Mestne občine Koper ustanovi nova občina Dekani, vendar predlog na 14. seji Državnega zbora dne 10. 6. 1999 ni bil sprejet, ker pred začetkom zakonodajnega postopka ni bil opravljen obvezen predhodni postopek z referendumom.

B. - I.

5. Ustavno sodišče je s sklepom št. U-I-163 z dne 15. 7. 1999 (Uradni list RS, št. 59/99) na podlagi 39. člena ZUstS zadržalo izvrševanje 2. člena izpodbijanega zakona do končne odločitve Ustavnega sodišča.

6. Ustavno sodišče je pobudo sprejelo in glede na izpolnjene pogoje iz četrtega odstavka 26. člena ZUstS takoj nadaljevalo z odločanjem o stvari sami.

7. Ustavno sodišče v obravnavani zadevi ni razpisalo javne obravnave, ki so jo predlagali pobudniki, ker vprašanja, zaradi katerih je bila ta predlagana, niso pomembna za odločitev v tem postopku.

B. - II.

8. Ustavno sodišče je z odločbo št. U-I-301/98 z dne 17. 9. 1998 (Uradni list RS, št. 67/98 in OdlUS VII, 157) ugotovilo neskladnost 2. točke 3. člena ZUODNO z Ustavo in Državnemu zboru določilo enoletni rok za odpravo ugotovljene neskladnosti. Poleg tega je Ustavno sodišče na podlagi drugega odstavka 40. člena ZUstS v tretji točki navedene odločbe sklenilo: "Organom Mestne občine Koper se podaljša mandat do nastopa mandata organov novih občin, ki bodo ustanovljene v skladu z drugo točko tega izreka." Na podlagi navedene odločitve se v Mestni občini Koper niso izvedle redne lokalne volitve, razpisane za dne 22. 11. 1998. Z izpodbijanim zakonom je Državni zbor še pred uskladitvijo ZUODNO z Ustavo omogočil razpis lokalnih volitev v Mestni občini Koper. Zakonodajalec je s tem spremenil tretjo točko izreka navedene odločbe Ustavnega sodišča, zato je moralo Ustavno sodišče v tej zadevi najprej odgovoriti na vprašanje, ali ni že s tem prekršilo ustavnega načela o delitvi oblasti.

9. Ustava v drugem odstavku 3. člena opredeljuje načelo delitve oblasti na zakonodajno, izvršilno in sodno. Ustavno sodišče je v svojih odločbah že večkrat opredelilo vsebino tega načela (odločba št. U-I-83/94 z dne 14.7.1994, Uradni list RS, št. 48/94 in OdlUS III, 89; odločba št. U-I-158/94 z dne 9. 3. 1995, Uradni list RS, št. 18/95 in OdlUS IV, 20; odločba št. U-I- 224/96 z dne 22.5.1997, Uradni list RS, št. 36/97 in OdlUS VI, 65). V sistemu delitve oblasti je Ustavno sodišče organ sodne veje oblasti. Ustavno sodišče ima v primerjavi z drugimi sodišči, ki izvršujejo sodno funkcijo, posebne pristojnosti (160. in 161. člen Ustave). Je tisti državni organ, ki presoja ustavnost predpisov zakonodajne veje oblasti kakor tudi ustavnost in zakonitost predpisov izvršilne veje oblasti in tako v okviru svoje pristojnosti najbolj neposredno vstopa v medsebojna razmerja s temi organi. Iz ustavno opredeljenega položaja izhaja pooblastilo Ustavnemu sodišču, da pri izvrševanju svojih pristojnosti s pravno obvezujočimi učinki razlaga ustavne določbe; v tej funkciji je Ustavno sodišče "varuh Ustave". Zakonodajalca ustavnosodna razlaga Ustavnega sodišča obvezuje, kar izhaja že iz temeljev načela delitve oblasti. Zato je zakonodajalec dolžan izvršiti odločbo Ustavnega sodišča, sicer krši določbo 2. člena (načela pravne države) in tretjega odstavka 3. člena Ustave (načelo delitve oblasti), na kar je Ustavno sodišče že večkrat opozorilo (prvič v odločbi št. U-I-114/95 z dne 7. 12. 1995, Uradni list RS, št. 8/96 in OdlUS IV, 120, nazadnje v sklepu št. U-190/95 z dne 15. 7. 1999 in v odločbi št. U-I-114/98 z dne 15. 7. 1999, Uradni list RS, št. 61/99).

10. Določba drugega odstavka 40. člena ZUstS Ustavno sodišče pooblašča, da, kadar je to potrebno, določi, kateri organ mora izvršiti odločbo in na kakšen način. Na podlagi te določbe lahko Ustavno sodišče med drugim začasno uredi prehodno stanje, dokler zakonodajalec ne odpravi neustavnega stanja, ugotovljenega z odločbo Ustavnega sodišča. Določba drugega odstavka 40. člena ZUstS ne določa pogojev, ki bi morali biti izpolnjeni za njeno uporabo, ampak je ta prepuščena vsakokratni presoji Ustavnega sodišča. O načinu izvršitve svoje odločbe lahko Ustavno sodišče odloči ne glede na predloge udeležencev v postopku. Najbolj pomembno pa je, da z odločitvijo na tej podlagi Ustavno sodišče ne razlaga nujno Ustave in torej v tem delu izrecno ne izvršuje ustavnosodne presoje, za katero je pristojno na podlagi 160. in 161. člena Ustave. To pa pomeni, da je pravna narava odločitve, ki jo sprejme Ustavno sodišče na podlagi drugega odstavka 40. člena ZUstS, drugačna od pravne narave odločitve, ki zadeva ustavnosodno presojo predpisa. Zato lahko zakonodajalec način izvršitve, določen na podlagi drugega odstavka 40. člena ZUstS, spremeni z zakonom. Sprejem takšnega zakona sam po sebi ni protiustaven. Protiustaven je lahko samo v zakonu vsebovan način izvrševanja, kar pa mora biti predmet vsakokratne ustavnosodne presoje, če je ta pred Ustavnim sodiščem sprožena. Zato je moralo Ustavno sodišče tudi v tej zadevi presoditi, ali so določbe izpodbijanega zakona skladne z Ustavo.

B. - III.

11. Neskladnost izpodbijanega zakona z Ustavo bi bila podana, če bi Državni zbor z njim uredil določeno vprašanje v nasprotju z že sprejeto ustavnosodno razlago. Precedenčna narava odločitev Ustavnega sodišča v postopku ocene ustavnosti predpisa zavezuje tudi Ustavno sodišče samo. To pomeni, da bo Ustavno sodišče v bistveno enakih primerih praviloma odločilo bistveno enako, kadar spremenjene okoliščine in razvoj pravne misli zahtevajo spremenjeno razlogovanje, pa je tudi takšne okoliščine oziroma argumente dolžno upoštevati in na njihovi podlagi morebitno spremembo razlogov za drugačno odločitev tudi obrazložiti.

12. Razlogi, ki so narekovali odločitev Ustavnega sodišča v 3. točki odločbe št. U-I-301/98 o podaljšanju mandata organom Mestne občine Koper, v obrazložitvi odločbe niso posebej navedeni. Ustavno sodišče je v odločbi št. U-I-183/94 z dne 9.11.1994 (Uradni list RS, št. 73/94 in OdlUS III, 122) izrecno navedlo, da je oblikovanje občin proces, v katerem se bodo te po njihovi ustanovitvi še naprej oblikovale v smeri k čim bolj naravnim in funkcionalnim celotam, predvsem naloga zakonodajalca pa je, da v okviru lastne pristojnosti presodi, kako bo uporabil zakonske kriterije za ustanovitev občin v okviru ustavne zasnove občin. Ko je v tej odločbi Ustavno sodišče utemeljevalo razloge, zaradi katerih se ni odločilo za razveljavitev Zakona, ampak zgolj za ugotovitev njegove protiustavnosti, je posebej navedlo, da bi razveljavitev povzročila, da na spornih območjih ne bi bilo mogoče opraviti volitev v nove organe. To pa bi predvsem pomenilo, da sploh ne bi bilo mogoče izvesti istočasne preobrazbe starih občin in s tem ne istočasne uveljavitve sistema lokalne samouprave na območju celotne države. Zato je ocenilo, da bi bilo odlaganje oblikovanja občin "še manj v skladu z Ustavo, kot takojšnje volitve novega občinskega sveta - pa čeprav v občine, ki niso v celoti skladne z ustavnim konceptom lokalne samouprave, vendar kljub temu bolj kot stare občine, ki izvirajo iz sistema iz pojmovanja občine kot komune."

13. Tedanjega stališča Ustavnega sodišča o neustavnosti volitev v starih občinah ni mogoče kar prenesti na sedanje okoliščine. Če bi to storili, bi bile, poenostavljeno rečeno, volitve ne le v sedanji Mestni občini Koper, temveč v vsaki občini, v kateri bi prišlo ob morebitnih statusnih spremembah do enakega položaja, protiustavne, dokler ne bi ustanovili občin na območjih, skladnih z Ustavo. Takšno sklepanje bi v tem primeru tudi pripeljalo do stališča, da je zakonodajalec z izpodbijanim zakonom posegel v ustavnopravno razlogovanje Ustavnega sodišča, zaradi česar bi bil Zakon lahko v neskladju z Ustavo. Vendar temu ni tako. Stališče o neustavnosti volitev je treba umestiti v tedanji kontekst vzpostavitve lokalne samouprave v primerjavi s prej obstoječim komunalnim sistemom. In samo v tem kontekstu ima tudi svoj ustavnopravni pomen. Pravica do lokalne samouprave je pravica prebivalcev, ki živijo na določenem območju in so povezani s skupnimi potrebami in interesi, da sami urejajo lokalne zadeve. Pravica do lokalne samouprave torej v Ustavi ni opredeljena kot človekova pravica, temveč gre za ustavno pravico, ki ima svoj temelj v 9. členu Ustave, da je v Sloveniji zagotovljena lokalna samouprava. Ko je lokalna samouprava vzpostavljena, mreža občin ne pomeni statusa quo, saj je mogoče predvidevati takšne ali drugačne statusne spremembe, ki bodo zadevale tudi območja občin. To je eden od razlogov, zaradi katerih ZLV predvideva predčasne volitve v organe lokalnih skupnosti. Prav zato takšnih sprememb v lokalni samoupravi ne gre neposredno povezovati z volitvami. Te bi bile protiustavne, če bi bile izvedene na način, ki ne bi omogočal svobodnega izjavljanja volje volilnih upravičencev in enakosti v izvrševanju volilne pravice. Ne bile pa bi protiustavne zgolj zaradi tega, ker so se v določenem časovnem obdobju oblikovali organi lokalnih skupnosti na območju občine, ki samo po sebi ne bi bilo povsem v skladu z Ustavnimi določbami. Zato so neutemeljene navedbe pobudnikov, da izvedba volitev v organe občine, katere območje še ni usklajeno z ustavnimi in zakonskimi merili, pomeni kršitev pravice do lokalne samouprave.

14. Iz navedenega je razvidno, da so bile okoliščine ob izdaji odločbe št. U-I-183/94 bistveno drugačne od okoliščin, ki so obstajale ob izdaji odločbe št. U-I-301/98. Ob slednji je bila prva faza vzpostavitve lokalne samouprave že zaključena. Ustavno sodišče bi zato lahko zaradi kršitev zakonodajalca tudi stopnjevalo sankcije, ki jih ima na razpolago, in bi tedaj izpodbijani Zakon razveljavilo. Učinek takšne odločitve bi bil do sprejema nove z Ustavo skladne ureditve bistveno bolj radikalen od tistega, ki ga je začasno povzročila odločitev iz tretje točke izreka odločbe št. U-I-301/98. Vendar se Ustavno sodišče za takšno sankcijo ni odločilo, ker je lahko upravičeno pričakovalo, da bo zakonodajalec izvršil odločbo Ustavnega sodišča in uskladal ZUODNO tako, da bo na območju sedanje Mestne občine Koper ustanovil občine v skladu z Ustavo. Ustavno sodišče pri izvrševanju svojih pristojnosti namreč ne more izhajati iz predpostavke, da drugi državni organi ne bodo izpolnili svojih ustavnih pristojnosti. Ustavno sodišče z odločbo št. U-I-301/98 ni odložilo volitev, ker bi štele, da so te protiustavne. Očitno je bil namen Ustavnega sodišča omogočiti vsem pristojnim, da oblikujejo nova območja občin. Rok enega leta, ki ga je določilo za uskladitev, je nedvomno ustrezal času, ki bi bil potreben za izvedbo postopka za ustanovitev občin, določenega z ZPUODO.

Postopek za ustanovitev občin lahko začne le Državni zbor, ki mora pred začetkom zakonodajnega postopka izvesti predhodni postopek z referendumom (14. člen - določiti referendumska območja in razpisati referendum za ugotovitev volje prebivalcev). Državni zbor bi glede na ponovno odločitev o

neustavnosti Mestne občine Koper moral takoj začeti postopek za ustanovitev občin oziroma za spremembo njenega območja. Zato izvedba lokalnih volitev hkrati z začetim postopkom za spremembo območja občine ne bi bila niti smiselna niti racionalna oziroma bi lahko upočasnila postopek za spremembo njenega območja.

15. Okoliščine so se nadalje spremenile tudi s tem, ko je bila na seji Državnega zbora dne 10. 6. 1999 zavrnjena sprememba ZUODNO, ker ni bil izveden predhodni referendum v skladu s 14. členom ZLS. Iz obrazložitve predloga izpodbijanega zakona je razvidno, da ni realne možnosti, da bo do uskladitve območja Mestne občine Koper z Ustavo prišlo v roku, ki je določen v odločbi Ustavnega sodišča. Takšna ocena zakonodajalca je bila glede na postopke, ki jih je treba izvesti za preoblikovanje občine, tudi po presoji Ustavnega sodišča realna. Torej niso utemeljene navedbe pobudnikov, da se je zakonodajalec vnaprej odločil, da odločbe Ustavnega sodišča ne bo izvršil. Zato na presojo ustavnosti izpodbijanega zakona dejstvo, da je bil ta sprejet še pred potekom roka iz 3. točke odločbe št. U-I-301/98, ne more imeti odločilnega vpliva. Glede na obstoječe okoliščine je razvidno tudi to, da je način izvršitve, ki ga je določilo Ustavno sodišče, s tem izgubil svoj temeljni namen. Vsako nadaljnje podaljševanje mandata organom Mestne občine Koper ne bi več služilo namenu, ki ga je Ustavno sodišče želelo doseči s svojo odločitvijo o podaljšanju mandata. Nasprotno bi nadaljnje ohranjanje z odločbo Ustavnega sodišča določene začasne ureditve povzročilo stanje, ki bi bilo ustavno še bolj nevzdržno od obstoječega.

16. Pravica volivcev, da v določenih časovnih presledkih volijo svoje predstavnike lokalne samouprave, sicer ni ustavno tako opredeljena, da bi zapovedovala volitve prav v štiriletnem časovnem obdobju. Zakonodajalec bi lahko določil tudi daljši mandat organom lokalne samouprave. Zato ga je lahko iz zgoraj navedenih razlogov določilo kot način izvršitve tudi Ustavno sodišče. Vendar pa že zaradi splošnega načela enakosti (drugi odstavek 14. člena Ustave) takšnega stanja ni mogoče vzdrževati neomejeno dolgo. Pripeljalo bi do situacije, v kateri bi bilo bistveno ogroženo izvrševanje lokalne samouprave, ki ga občani uresničujejo prav s periodičnim odločanjem o svojih predstavnikih v organih lokalne samouprave. Zato je treba ponovno pretehtati vse relevantne okoliščine in ta presoja pokaže, da je treba tudi glede na zgoraj navedeno omogočiti periodično izvajanje volitev, pa čeprav se te izvajajo v občini, ki ni organizirana v skladu z vsemi ustavnimi kriteriji.

Izpodbijani zakon le na novo ureja prehodno stanje do uskladitve območja Mestne občine Koper z Ustavo. Ko bo območje Mestne občine Koper usklajeno z Ustavo, se bodo na podlagi četrtega odstavka 24. člena ZLV opravile predčasne volitve.

17. Upoštevajoč navedeno Ustavno sodišče ugotavlja, da z izpodbijanim zakonom, ki naj bi predstavljal pravni temelj za razpis lokalnih volitev v Mestni občini Koper, niso bila kršena načela pravne države (2. člen Ustave), kot to zatrjujejo pobudniki. Izpodbijana ureditev tudi ni v nasprotju z določbo 87. člena Ustave, saj predstavlja specialno ureditev v razmerju do prvega odstavka 26. člena ZLV. Na podlagi vsega navedenega je Ustavno sodišče odločilo, da izpodbijani zakon ni v neskladju z Ustavo.

C.

18. Ustavno sodišče je sprejelo to odločbo na podlagi 21. člena ZUstS v sestavi: predsednik Franc Testen ter sodnice in sodniki dr. Janez Čebulj, dr. Zvonko Fišer, Lojze Janko, Milojka Modrijan, dr. Lojze Ude, dr. Mirjam Škrk in dr. Dragica Wedam - Lukić. Odločbo je sprejelo s šestimi glasovi proti dvema. Proti sta glasovala sodnika Čebulj in Testen, ki sta dala odklonilni ločeni mnenji. Sodnica Wedam - Lukić in sodnik Ude sta dala pritrdilni ločeni mnenji.

P r e d s e d n i k :
Franc Testen